

DİRİLİŞ

Diriliyorum Rabbim! Havayı soluyup Seninle dolduğum, gözümü açtığımda Seni bulduğum, en sağlıklı irtibatı Seninle kurduğum, tüm dünya bana küsse de Seni umduğum an! "Kahrın da hoş, lütfun da hoş" dediğimdir diriliyorum.

Tükeniyorum Rabbim! Yalnız kaldığımı düşünüp, varlığının her an, her noktada tezahür ettiğini, beni devamlı koruyup gözettiğini, gönlümden geçenlere dahi cevap verdiğini unuttuğum an! "Rabbim" demeyi unuttuğumda tükeniyorum!

Diriliyorum Rabbim! Sana yaslandığım, Sana güvendiğim, Seninle başlayıp, Seninle devam ettiğim, tüm işlerimi Sana havale ettiğim an! "Ne güzel dostsun" dediğimdir diriliyorum.

Tükeniyorum Rabbim! Tüm sevdiklerimden; anne babamdan, canandan, ten kafesindeki candan yakın olduğunu bilerek, ellerimi Sana açmayı, Senden çözüm, Senden çare beklemeyi unuttuğum an! "Bu dertler neden bana?" dediğimdir tükeniyorum.

Diriliyorum Rabbim! Yandığımdaya Seninle söndüğüm, Seni anıp ruhumu güldürdüğüm, O sırlı gücünden kuvvet aldığım, Seninle yürüdüğüm, dua ederek Seninle konuştuğumdaya... İçimdeki tüm ırmaklar sana kavuştuğundaya... ruhum kitabın ve secdenle buluştuğundaya.. "Ya Rab, bırakma ellerimi" dediğimdir diriliyorum.

Tükeniyorum Rabbim! Hayat enkazı altında kaldığımda, çekiç misali zaman beynime vurduğundaya.. Hayal, ideal diye, küçük hedefler peşinde koştuğundaya... Dünya meşgalesine dalıp, bir cenneti, bir azabı, bir de ölümü unuttuğundaya... "Beni affet" demeyi azalttığımda tükeniyorum.

Dirilişlerim dostluğunun tercümesidir. Seni yar bilişimin, yoluna serdar oluşumun, sözlerinle hemhal oluşumun işaretidir. Dirilişlerim, anahtarıdır sana açılan tüm kapıların... O kapılar önünde gösterebileceğim en güzel beraattır. Dirilişlerim, tüm yangınlardan firar edişimdir. Sonu olmayan bir tebessüm! Ruhumun ebedi dosta, yegâne vuslata ilerleyişidir. "La ilahe illallah", Senden başka yok ilah diyerek, kendimi Sana emanet edişimdir. Engelle tükenişimi. Kabul buyur dostluğuna. Dirilt beni Rabbim!..

Şerife Özdemir, 2003, İstanbul